

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 23 stycznia 2014 r. w sprawie T-391/09 Evonik Degussa GmbH, AlzChem AG, dawniej AlzChem Trostberg GmbH, dawniej AlzChem Hart GmbH przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 3 kwietnia 2014 r. przez Evonik Degussa GmbH, AlzChem AG, dawniej AlzChem Trostberg GmbH, dawniej AlzChem Hart GmbH

(Sprawa C-155/14 P)

(2014/C 184/19)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszące odwołanie: Evonik Degussa GmbH, AlzChem AG, dawniej AlzChem Trostberg GmbH, dawniej AlzChem Hart GmbH (przedstawiciele: adwokaci C. Steinle i I. Bodenstein)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

1. Uchylenie wyroku Sądu (trzecia izba) z dnia 23 stycznia 2014 r. w sprawie T-391/09 w zakresie, w jakim jest on niekorzystny dla wnoszących odwołanie.
2. Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009) 5791 wersja ostateczna z dnia 22 lipca 2009 r. (sprawa COMP/39.396 – Odczynniki na bazie węgla wapnia i magnezu dla przemysłu stalowego i gazowego) w zakresie, w jakim dotyczy ona wnoszących odwołanie.

Posiłkowo, obniżenie grzywny nałożonej na wnoszące odwołanie w art. 2 lit. g) i h) wskazanej decyzji.

Posiłkowo, na wypadek oddalenia powyższego żądania, zmiana art. 2 lit. g) i h) decyzji w taki sposób, aby SKW Stahl-Metallurgie GmbH ponosiła solidarną odpowiedzialność za zapłatę całej kwoty grzywny, jaka została nałożona na wnoszące odwołanie; wnoszące odwołanie rozumieją to żądanie posiłkowe tak samo jak zrozumiął je Sąd w pkt 264 i 265 wyroku, a mianowicie jako posiłkowe żądanie podwyższenia części nałożonej na wnoszące odwołanie grzywny, którą uznaje się za zapłaconą po dokonaniu przez SKW zapłaty grzywny, jaka została na nią nałożona przez Komisję.

3. Posiłkowo względem żądania przedstawionego w pkt 2, odesłanie sprawy do Sądu do ponownego rozstrzygnięcia zgodnie z oceną prawną zawartą w wyroku Trybunału;
4. W każdym razie obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez wnoszące odwołanie w postępowaniach przed Sądem i Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie skierowane jest przeciwko wyrokowi Sądu z dnia 23 stycznia 2014 r. w sprawie T-391/09 w zakresie, w jakim jest on niekorzystny dla wnoszących odwołanie. W wyroku tym Sąd w części uwzględnił, a w części oddalił wniesioną przez wnoszące odwołanie skargę na decyzję Komisji C(2009) 5791 wersja ostateczna z dnia 22 lipca 2009 r. w przedmiocie procedury stosowania art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (Sprawa COMP/F/39.396 – Odczynniki na bazie węgla wapnia i magnezu dla przemysłu stalowego i gazowego).

Wnoszące odwołanie podnoszą łącznie pięć zarzutów:

1. W zarzucie pierwszym wnoszące odwołanie utrzymują, że przypisując im sprzeczne z prawem konkurencji zachowanie spółki SKW Stahl-Technik GmbH & Co. KG (zwanej dalej „SKW”), Sąd naruszył wynikający z art. 81 WE (obecnie art. 101 TFUE) zakres uznania dotyczący przypisywania odpowiedzialności, zasadę odpowiedzialności osobistej, domniemanie niewinności i zasadę winy w wyniku uznania, że domniemanie wywierania decydującego wpływu nie zostało obalone. Od kwietnia 2004 r., w okresie bezpośrednio poprzedzającym sprzedaż tej spółki osobie trzeciej, w którym władze spółki nie funkcjonowały, SKW uczestniczyła w kartelu z własnej inicjatywy oraz wbrew wyraźnym i konkretnym wskazówkom wnoszących odwołanie. Sąd naruszył prawo, nie wydając sprawiedliwego rozstrzygnięcia w konkretnym i wyjątkowym przypadku, który różni się wyraźnie od ogółu spraw, które zostały rozstrzygnięte do tej pory.

2. W zarzucie drugim wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył prawo do bycia wysłuchanym i obowiązek uzasadnienia, odrzucając ich argumentację, w myśl której należało stwierdzić nieważność decyzji Komisji ze względu na to, że odpowiedzialność w stosunkach wewnętrznych między dłużnikami solidarnymi nie została ustalona w sposób zgodny z wydanym w międzyczasie przez Sąd wyrokiem z dnia 3 marca 2011 r. w sprawach połączonych od T-122/07 do T-124/07 Siemens Österreich, Zb.Orz. s. II-793. Według wnoszących odwołanie argumentacja ta nie była ani spóźniona, ani niewystarczająca.
3. W odniesieniu do wysokości grzywny w zarzucie trzecim wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd naruszył zasadę równego traktowania przez to, że nie obniżył nałożonych na nie grzywien, tak jak w toczącej się równolegle sprawie Gigaset, ze względu na błędy przy obliczaniu grzywien, a w szczególności brak uwzględnienia opłaty wstępnej i błędne uwzględnienie obniżki ze względu na współpracę w odniesieniu do grzywny SKW.
4. Wnoszące odwołanie akceptują fakt, że w ramach ponownego ustalania grzywien Sąd na nowo określił także część grzywny, którą „uznaje się za zapłaconą w sytuacji, gdy SKW zapłaci grzywnę, która została na nią nałożona w zaskarżonej decyzji” (pkt 2 tiret pierwsze sentencji). Jednakże w podniesionym posiłkowo zarzucie czwartym wnoszące odwołanie krytykują fakt, że przy ponownym ustalaniu grzywien Sąd naruszył zasadę pewności prawa, zasadę nulla poena sine lege certa i obowiązek uzasadnienia przez to, że nie orzekł, iż zapłata przez SKW wywiera podwójny skutek zwalniający z obowiązku zapłaty zarówno w odniesieniu do Arques Industries AG (obecnie Gigaset AG), jak i w odniesieniu do wnoszących odwołanie.
5. W podniesionym posiłkowo zarzucie piątym wnoszące odwołanie krytykują fakt, że przy ponownym ustalaniu grzywien Sąd naruszył w szczególności zasady dotyczące obciążania odpowiedzialnością solidarną za zapłatę grzywien (art. 81 WE, art. 23 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾), poprzez zastosowanie obniżki ze względu na współpracę w odniesieniu do części grzywny uznanej za zapłaconą w wypadku dokonania zapłaty przez SKW. Wnoszące odwołanie twierdzą, że postępując w ten sposób Sąd uwzględnił w tej części grzywny, na niekorzyść skarżących, obniżkę ze względu na współpracę, mimo że SKW nie współpracowała z Komisją zgodnie z komunikatem w sprawie współpracy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzania w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez le Conseil d'État (Francja)
w dniu 4 kwietnia 2014 r. – Société Neptune Distribution przeciwko Ministère de l'Économie et des
Finances**

(Sprawa C-157/14)

(2014/C 184/20)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Société Neptune Distribution

Strona pozwana: Ministère de l'Économie et des Finances

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy podstawę obliczenia „równoważnej ilości soli” dla ilości sodu występującego w środku spożywczym w rozumieniu załącznika do rozporządzenia (WE) nr 1924/2006⁽¹⁾ stanowi jedynie ilość sodu, która związana z jonami chlorku tworzy chlorek sodu czyli sól kuchenną, czy też ogólna ilość sodu zawarta we wszystkich postaciach w środku spożywczym?